

РЕШЕНИЕ

№ 20

гр. Варна, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, VI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Асен Вл. Попов

Членове: Яна Панева
Стоян К. Попов

при участието на секретаря Родина Б. Петкова
в присъствието на прокурора Н. В. В.
като разгледа докладваното от Стоян К. Попов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20223100601219 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 328 и сл. от НПК.

С Присъда № 148 от 14.07.2022 г. по НОХД № 3171 / 2021 г., Варненският районен съд е признал подс. Д. К. Д. – роден на 07.03.1970 г. в с. Ч., общ. Девня, обл. Варна, живущ в гр. Варна, ж.к. „В.В.“ бл. №3, вх.4, ет.3, ап.72, българин, български гражданин, женен, работи, неосъждан, със средно образование, ЕГН: *****, за невиновен в това, че на 22.04.2020 г. в гр. Варна се е закарнал на Д. М. Я. с убийство против нейната личност чрез действия – насочвайки два пръста към нея по начин наподобяващ стрелба и това закарване би могло да възбуди основателен страх от осъществяването му - престъпление по чл.144, ал. 3 от НК и го е ОПРАВДАЛ.

Признал е Д. за НЕВИНОВЕН в това, на два пъти за времето от 22.04.2020 г. до 23.04.2020 г. в гр. Варна, в условията на продължавано престъпление да се е закарнал на М. К. Д. с убийство против неговата личност чрез действия и против неговата личност и против личността на неговите близки чрез думи и тези закарвания биха могли да възбудят основателен страх от осъществяването им, както следва: - веднъж на 22.04.2020 г., в гр. Варна да се е закарнал на М. К. Д. с убийство против неговата личност чрез действия – насочвайки два пръста към него по начин наподобяващ стрелба – и това закарване би могло да възбуди основателен страх от осъществяването му - и втори път на 23.04.2020 г., в гр. Варна, да се е закарнал на М. К. Д. с убийство против неговата личност и против личността на неговите близки

чрез думите „Ще Ви убия и шестимата. Има си хора за всичко. Задействал съм процедурата“ и това заканване би могло да възбуди основателен страх от осъществяването му - престъпление по чл. 144, ал.3, вр. ал.1, вр. чл.26, ал.1 от НК и го е ОПРАВДАЛ.

Признал е Д. за НЕВИНОВЕН в това, че на 23.04.2020 г. в гр. Варна, да се е заканил на К. И. Д. с убийство против нейната личност чрез думите „Кво да те заплашва ма, пача с пача такава, ще те гръмна в главата“ и това заканване би могло да възбуди основателен страх от осъществяването му - чл. 144, ал.3, вр. ал. 1 от НК и го е ОПРАВДАЛ.

Отхвърлени като неоснователни са и гражданските претенции за причинени неимуществени вреди.

Срещу така постановената присъда е постъпила въззивна жалба от ч.о и граждански ищци Д., Я. и М. Д. с оплакване за незаконосъобразност на същата. В допълнението се навеждат доводи за превратно ценене на доказателствените източници, довело и до некоректното решение за отговорността на подс. Д.. Иска се признаване на подсъдимия за виновен и уважаване в пълен размер на предявените граждански искове.

Недоволен от постановения съдебен акт е останал и прокурорът от Варненска районна прокуратура, изразен в депозирания по делото протест. В допълнението към него се излага, че всички действия на подсъдимия установени с категоричност по делото очертават и изпълват състава на предявеното му обвинение по чл. 144, ал. 3 от НК.. Отправено е искане към проверяващия съд за отмяна на постановената присъда и осъждане на подсъдимия по предявените му обвинения.

Повереникът на ч.о и граждански ищци поддържа жалбата на наведените в нея основания.

Представителят на ВОП в ход по същество поддържа протеста. Счита, че доказателствената съвкупност е достатъчна да ангажира наказателната отговорност на Д..

В съдебно заседание пред настоящия въззивен съд, защитникът на подс. Д., в лицето на адв. Д. определя проверявания акт като законосъобразен, акцентирайки на това, че в него са обсъдени обстойно и по най-правилния начин наличните доказателства, респ. резонно е стигнато и до обоснования извод за липса на престъпно поведение от страна на Д..

Подс. Д. в своя лична защита, поддържа изразеното становище от неговия защитник. При упражняване правото си на последна дума, моли да съда за неговото оневиняване.

Въззивният съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостна проверка на обжалваната присъда на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, намира за установено следното:

В рамките на първоинстанционното производство, при съответния процесуален ред е събран обем доказателствен материал за обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото.

При извършения собствен анализ на доказателствената съвкупност, ВОС приема фактическата обстановка така както е описана в първоинстанционния акт. В тази връзка въззивният съд прие следната фактология:

Подсъдимият Д. К. Д. е роден на 07.03.1970 г. в с. Ч., обл. Варна, живущ в град Варна, ж.к. „В.В.“ бл. № 6, вх. 4, ет.3, ап.72, българин, български гражданин, женен, работи като управител на „БГ Бетон 21“ ЕООД, собственост на дъщеря му Сиана Д.. В конфликтни отношения е с брат си св. М. К. Д., като двамата имат неколккратно издавани един срещу друг заповеди за незабавна защита от ВРС, като последната е в полза на Д. Д. от 13.06.2022 г..

Свидетелят М. К. Д. е брат на подс. Д. К. Д., който понастоящем живее в с. Т., обл. Варна, ул. „М.С.Г.“ № 8а, заедно с майка си св. Д. М. Я. и съпругата си св. К. И. Д.. Предишната му месторабота е като управител в „БГ Груп Бетон 13“ ООД, а понастоящем работи като заварчик за „СК – Варна 2007“ ЕООД. Срещу него се водят и той самият води редица производства от и срещу Д. К. Д. и съпругата му Д. Д..

Свидетелката Д. М. Я. е майка на подс. Д. К. Д. и св. М. К. Д., понастоящем вдовица, живее със сина си М. и снаха си К. на адрес в с. Т., обл. Варна, ул. „М.С.Г.“ № 8а. Няма данни за съдимост, като срещу нея се водят и тя самата води редица производства от и срещу Д. К. Д. и съпругата му Д. Д..

Свидетелката К. И. Д. е съпруга на св. М. К. Д. и снаха на подсъдимия Д. К. Д., понастоящем живее със съпруга си и свекърва си Д. Я. в с. Т., обл. Варна, ул. „М.С.Г.“ № 8а. Срещу нея се водят и тя самата води редица производства от и срещу Д. К. Д..

Подс. Д. и неговата съпруга Д.С. Д., както и М. Д., неговата съпруга К. И. Д. и техния син К. Д. работели на бетонов възел в Западна промишлена зона в град Варна, стопанисван от „БГ ГРУП БЕТОН 13“ ООД, по това време със съдружници Д. Д. и Д. М. Я. - майката на двамата братя. Двете били съдружници в семейния бизнес, поради обстоятелството, че към момента на учредяване на дружеството двамата братя – Д. и М., поради определени съображения не могли да имат собствени дружествени дялове, което наложило двете жени да поемат управлението на фирмата, но като цяло, макар и под различна форма, всички членове на семейството били ангажирани в дейността на дружеството. Във връзка с имуществото на дружеството и собствеността на наследствена къща в с. Ч., обл. Варна, между двамата братя след смъртта на баща им възникнали спорове, тъй като Д. Д. имал желание да направи ремонт на къщата, като я устрои изцяло за нуждите на неговото семейство, поради което и решил да изкупи дяловете на майка си и брат си, преди това, за да се знае, че инвестира изцяло в полза на своето семейство. На 22.04.2020 г., подсъдимият Д. Д. и М. Д., по цитирания по-горе повод, посетили своята майка Д. М. Я. в нейния апартамент в ж.к. „Вл.Варненчик“ в град Варна. На тази среща подс. Д., тъй като искал да уреди въпроса с къщата в полза на семейството си, предложил да заплати дела на брат си М. Д. и на майка си Я. от собствеността върху къщата в с.Ч.. Св. М. Д.

и св.Я. заявили, че са принципно съгласни, но св. М. Д. попитал брат си защо Д. искал да закупи и частта на майка им, като изразил предположение, че причината за това била, че ако нещо се случило с Я., то подс. Д. навярно се страхувал, че М. Д. щял да иска своята наследствена част от нейния дял. Подс. Д. се ядосал на думите на брат си и започнал да говори на висок глас, като заявил, че всичко било негово, включително къщата, която искал да закупи, тъй като той и неговото семейство работели на нея, поради което и трябвало и официално да придобият собствеността върху нея. В хода на разразилия се спор св. М. Д. се насочил към терасата на апартамента, а св. Я. заявила на подс. Д., че не е прав. Тогава подс. Д. направил жест към майка си и брат си, насочвайки два пръста на ръката си към М. Д., който свидетелят изтълкувал като реализиран по начин, наподобяващ стрелба, като М. Д. възприел това действие, след което подс. Д. насочил ръката си и към Я., като извършил същото действие спрямо нея, като Я. също го възприела. Тези действия и тяхното тълкуване от страна на Я. и малкия ѝ син, мотивирали същата да каже на големия си син: „Давай моето момче, баща ти ме чака“, на които реплики подс. Д. отвърнал, че нищо не е казал, а Я. го попитала „ти какво искаш, ти имаш всичко“. На следващия ден, 23.04.2020 г., около 9.30 часа, подс. Д. отишъл до бетоновия възел в Западна промишлена зона в град Варна, влязъл в офиса, където се намирала неговата снаха и съпруга на брат му М. – св. К. Д., като още с влизането бил видимо ядосан, започнал да блъска по бюрото, зад което била седнала св.К. Д. и казал: „Оттук насетне ще видите за какво става въпрос“. К. Д. попитала за какво става въпрос, а подс. Д. заявил, крещейки, че те били някои на това място, имайки предвид К. Д., М. Д. и Д. Я., а само едни работници, че цялата фирма, взела и къщата били негови и затова щял да ги изгони, когато и по което време той реши. К. Д. попитала на свой ред дали подсъдимият ги заплашва, а подс. Д. отговорил: „Кво да те заплашвам ма, пача с пача, ще те гръмна в главата“. Тогава в офиса влязъл М. Д., запитал брат си защо блъскал и крещял, тъй като дочул блъскането и последните отправени реплики, а подс. Д. му отговорил, че всички те били работници и той щял да ги изгони, какво искал М. още сега ли да го изгони, след което излязъл от офиса и повече не се върнал в него същия ден, като св. Д. на свой ред не отишла никъде другаде на бетоновия възел, за да не провокира Д., тъй знаела, че когато се ядоса не се чува какво говори. Същия ден, 23.04.2020 г., около 11.00, подс. Д. отишъл до работилницата на бетоновия възел, където в този момент се намирал брат му М. Д.. Подс. Д. запитал брат си имат ли изобщо намерение да му прехвърлят собствеността върху къщата. Тогава св.М. Д. отговорил, че няма да прехвърля, тогава подс. Д. му заявил: „Ще ви убия и шестимата. Има си хора за всичко. Задействал съм процедурата“.

На 27.04.2020 г. св. К. Д. не била на работа, като на работа на бетоновия възел бил единствено съпругът ѝ М.. След връщането си от работа той казал на съпругата си, че отношенията с брат му нямало да се оправят, поради което по-късно отишли да си вземат вещи, а на другия ден и да оставят фирмения автомобил и ключовете за него. Още с влизането им получили от Д. и съпругата му Д. обвинения, че от фирмената каса липсвали пари, за които

двамата считали, че К. и М. следва да понесат отговорност, като св. Д. Д. дори подала жалба в полицията (по нейни твърдения фактически на 30.04.2020г., но тъй като било след работното време на деловодството, тя вероятно била заведена в първия работен ден след почивните дни, а именно 04.05.2020г.) по която бил образуван ЗМ № 550/2020г. по описа на 03 РУП, производството по което приключило с постановление от 24.09.2020г. на прокурор при ВРП за отказ от образуване на ДП поради изначална невъзможност за доказване на касовата наличност на дружеството.

На 07.05.2020г. св. К. Д. депозирала жалба пред началника на 03 РУП, в която описала събитията от 23.04.2020г., което поставило началото на настоящото наказателно производство. На 13.06.2020г. в имота в с.Ч., обл. Варна, възникнал нов спор между подс. Д. и св. М. Д., както и съпругата му К. Д., при който между Д. Д. и К. Д. имало съприкосновение (ръката ѝ била извита), защото тя го снимала с телефона си (тъй като той самият снимал имота, твърдейки че всичко изградено в него е резултат от неговия труд и от труда на неговото семейство), а след това, когато подс. Д. си отивал с автомобил, блъснал същия, според М. и К., преднамерено в портата на имота, в близост до която се намирал М. Д., поради което М. паднал на земята. За случая от 13.06.2020г. е било образувано ДП № 2089/30.10.2020 г. по описа на Участък Вълчи дол по преписка № 9616/2020 г. по описа на ТО-Девня към Районна прокуратура-Варна. Последвали редица граждански производства в това число по ЗЗДН между 5 свидетелите и семейството на подсъдимия, които завършвали със заповеди за незабавна защита, забрани, предупредителни протоколи, осъдителни съдебни решения и други, като последното известно на настоящия състав до момента е заповед за незабавна защита в полза на Д. Д. от 13.06.2022г., с която е забранено на брат му М. да приближава Д. на разстояние по-малко от 100 метра, като съдът е приел, че е бил осъществен акт на домашно насилие – отправени от М. Д. закани за здравето и живота на Д., както и закани с физическо насилие спрямо неговата личност и недопускането му в съсобствения недвижим имот – къща, находяща се в. Ч..

От представения в хода на съдебното следствие нотариален акт № 180, том III, рег. № 3206, дело № 514 от 12.07.2021г. се установява, че понастоящем Д. К. Д. притежава 1/6 идеална част от поземлен имот с идентификатор 80529.501.179 и по 1/6 идеална част от жилищни и селскостопански сгради, находящи се в с. Ч., като останалите са собствени на малкия син на брат му М. Д., в това число поради прехвърляне на частите, собствени преди това на св. Д. Я. (чрез договор за издръжка и гледане).

Видно от заключението на съдебно-психиатричната експертиза на св. Д. Я., изготвена на фазата на досъдебното производство, конфликтните отношения между синовете ѝ са изиграли роля на стресова ситуация за нея. Тя не е могла и все още не може да преработи стресовата ситуация и тя се е превърнала в реална психотравма за нея. При все това няма данни действията на подс. Д. Д. да са се отразили на психичното състояние на Я. в посока предизвикан у нея страх, а по-скоро травмата ѝ се дължи на самия факт на съществуване на конфликт между синовете ѝ.

От заключенията на съдебно-психиатричните експертизи на св. М. и К. Д.и се установи, че конфликтните отношения с Д. Д. са предизвикали негативни емоции у свидетелите, като дори св. Д. е станала стенчина при утвърждаване нейната гледна точка към конфликта, като няма данни който и да е от тях е изпитал или да изпитва основателен страх от осъществяване на казаното, като действията на подсъдимия не са се отразили на психичното им състояние. Вещото лице е категорично, че свидетелите Я., М. Д. и К. Д. притежават свидетелска годност, като са могли и възприемали правилно обективната действителност.

Приетите за установени фактически положения от въззивния съд не се различават от фактическите констатации на ВРС, а те са изведени въз основа на анализ на събраните относими и допустими доказателства за обстоятелствата, включени в предмета на доказване. В доказателствената маса послужила за формиране на вътрешното убеждение на решаващия състав са включени и обсъдени относимите писмени и гласни доказателствени средства - показанията на св. Д.С. Д., частично от показанията на св. М. К. Д., включително приобщени по реда на чл. 281, ал. 5 от НПК, на св. К. И. Д., Д. М. Я., С Д.ва Д., Б.С.С., както и частично от обясненията на самия подсъдим Д. К. Д..

Първоинстанционният съд задълбочено е изследвал показанията на всички свидетели, разделяйки ги на групи, съпоставил ги е едни спрямо други, както и към всички останали доказателствени източници, при което е достигнал и до обоснования извод, че подсъдимият не е извършил престъпленията приписани му с обвинителния акт. В тази връзка са съобразени и заключенията на експертите по СЕ и в съвкупност е дадена правилната оценка на установената обективна действителност.

В мотивите на ВРС не е спестен отговор на нито едно от възраженията, които е навела защитата в хода по същество и пред първия съд. И не само това, те са изключително точни и изчерпателни, поради което въззивният съд не намира никаква нужда да допълва, ревизира, още по-малко да ги преповтаря.

Изводите за отговорността на Д. в голяма част са направени въз основа показанията на засегнатите лица – св. Д., М. Д. и Я., обсъдени в едно с обясненията на подсъдимия. Правилно ВРС е заключил, че инкриминираните действия и вербални изяви не покриват състава на чл. 144, ал. 3 от НК, макар принципно да съответстват на обективните характеристики на това престъпление.

В основата на тези изводи е ниският интензитет на заплахата и най-вече адресатите ѝ. Неизменим в случая е отговора на въпроса трябва ли да се изследва субекта на заплахата. Деецът и пострадалите са близки родственици. В основата на назрелия конфликт между тях е тривиална причина – имуществен спор. Разяснено е и в първоинстанционния акт, че за да бъде осъществен състава на престъпление по чл. 144, ал. 3 то НК, следва закана да е направена по такъв начин, че би могла да възбуди основателен страх у пострадалия, че престъплението ще бъде осъществено, т.е следва да са налице кумулативно два елемента – наличие на закана и възбуждане на страх. Освен

това поведението на дееца, чрез обективните му думи или действия, трябва да е насочено към заплашения, заканата да е възприета от последния като реална заплаха и най-вече лицето което я отправя, да съзнава съдържанието на заканата и отрицателното ѝ въздействие върху пострадалия. При всички положения следва това физическо действие и словесен израз да манифестира намерението на дееца, че възнамерява да извърши престъпление, но те следва да се отнесат на плоскостта на цялостната обстановка.

Систематичното място на разглеждания текст, теорията и съдебната практика не предполагат нищо друго, освен установяване на въздействие върху психичните процеси на пострадалите, в частност да предизвикват тяхното разстройство, формиращи свободно волята им. Няма данни по делото за действията на подс. Д. да са имали подобно отражения върху Д., М. Д. и Я.. Те без съмнения са изпитали отрицателни емоции, но основателен страх от извършване на престъпление убийство е твърде пресилено.

И накрая. Солидаризирайки се изцяло с първия съд относно изнесено от него с последния абзац от мотивите, няма как да не обоснове и нуждата да бъде обърнато внимание, че наказателно производство не може да се използва за цели, различни от тези посочени в чл. 1, ал. 1 и 2 от НК.

При цялостната служебна проверка на присъдата въззивният съд не констатира нарушение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, необоснованост или непълнота на доказателствата, поради което присъдата на ВРС, следва да бъде потвърдена.

Водим от и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Варненският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 148 от 14.07.2022 г. постановена по НОХД № 3171 / 2021 г. на Варненски районен съд.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____